

усѣщахъ въ душа-та си въ това врѣмя? Да ся трудя ли да опиша нѣкои отъ мисли-тѣ, кои-то въ едно мгновение прѣминяхъ прѣзъ ума ми? Още и припомнѣніето на радости-тѣ и приятности-тѣ, кои-то имавме прѣди азъ да ся заробя отъ пѣяство-то? Тѣжко, много тѣжко! Азъ ся стрѣсняхъ изведнѣжъ и извикахъ: «Иванке, Иванке, стани скоро; майка ти ся върна и е много злѣ, още и баялдисва. Донеси свѣщъ, мило чадо.» Тя скоро стана и дойде при мене. «Донеси свѣщъ.» казахъ азъ, защото и малко-то блѣщуканіе на огъня прѣстана. «Но дѣ си ти, мамо,» попита Иванка. «Иванке чадо,» рѣкохъ азъ сърдито, «майка ти е тука, но скоро донеси свѣщъ.» «Ніе нѣмаме даже нито една угарчица отъ свѣщъ,» каза дѣте-то. «Тогава земи малко дърва отъ килера, счупи ги на дребни тресчици и наклади огъня.— О, бързай!» — Но дѣте-то ми отговори: «Ніе нѣмаме нито клечка дърва, тате.» — «О чадо, чадо,» извикахъ азъ. «Тѣй е тате, ніе нѣмаме дърва,» Въ тѣзи минута бѣдна-та ми жена хлѣцихъ малко, и съ голѣмъ трудъ искаше да поеме, но изведнѣжъ падна въ рѣцѣ-тѣ ми пакъ потѣжко занесена. Азъ ся трудехъ да ѝ държя въ приятно положеніе, и съ милень гласъ ѝ викахъ: «Марійке, мила Марійке!» но усѣщанія-та ми и свѣсть-та ми почти мя задавихъ, и азъ не можахъ да говоря. Ами сълзи? Не; скърбъ-та бѣ толкова голѣма, що-то сълзи не можахъ да текать. Ахъ, бѣденъ и окаяненъ человекъ азъ! До дѣто си имавъ всичко нужно и ся веселяхъ съ добра-та си съпруга, ето мя сега въ голѣма нужда и горка-та ми съпруга мокра, студена и полумъртва! А защо? Само и само защото азъ, съ безуміе-то си почнахъ да ходя по кърчи-тѣ и ся прѣдадохъ на пѣяство.

Въ тѣзъ минута на скърбъ и смущеніе, кога-то жена-та ми, до колко-то азъ знаехъ, бѣше умрѣла въ рѣцѣ-тѣ ми, и като бѣхме безъ свѣщъ, безъ дърва,